

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 167.672 van 9 februari 2007
in de zaak A. 136.933/XIV-15.204

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
*die woonplaats kiezen bij
advocaat K. BLOMME,
kantoor houdende te 8820 TORHOUT,
Vredelaan 25*

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van XXX nationaliteit, op 20 mei 2003 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 april 2003 waarbij de aanvraag om machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden onontvankelijk wordt verklaard;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 10 juni 2003 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 20 maart 2006 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 mei 2006;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NAVASARTIAN, die loco *advocaat K. BLOMME* verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco *advocaat E. MATTERNE* verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen op 20 november 2001 via de burgemeester van de stad Roeselare met toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een aanvraag om machtiging tot een verblijf van meer dan

drie maanden indienen; dat de minister van Binnenlandse Zaken op 17 april 2003 beslist dat deze aanvraag onontvankelijk is; dat dit de bestreden beslissing is, die luidt als volgt:

“Reden(en) : er werden geen uitzonderlijke omstandigheden aangehaald waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen -indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De problemen in het land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen binnen een redelijke termijn door de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24/10/2001 en ter kennis gegeven op 26/10/2001. De aangehaalde problemen kunnen derhalve niet meer aanvaard worden als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van artikel 9 van de wet in België in te dienen.

Het feit dat betrokkenen met de bevolking en de buurtbewoners een aangename omgang hebben, dat ze een bankkaart hebben, dat ze cursussen Nederlands volgen en dat hun kinderen naar school gaan, vormt op zich geen buitengewone omstandigheid die het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in België verantwoordt. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, alinea 2 van de wet van 15/12/1980. Niets verhindert betrokkenen zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf.”;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoeren dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, VAN DE ARTIKELN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN EN SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT ALS BEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.Étr. 1995, 326) of nog

duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

'Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.Étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Toelichting

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Ten eerste stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat door verzoekers geen uitzonderlijke omstandigheden worden aangehaald waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure.

Verzoekers zetten in hun aanvraag tot regularisatie uitvoerig uiteen waarom zij vrezen voor hun leven indien zij moeten terugkeren naar hun land, al was het maar om een machtiging aldaar aan te vragen.

Zij stellen uitdrukkelijk dat zij vrezen voor aanslagen op hun persoonlijke integriteit, dat zij vrezen voor represailles van dergelijke terroristische bewegingen die heden ten dage zeer machtig zijn in de oostbloklanden.

De dienst Vreemdelingenzaken stelt als 'antwoord' op de aangehaalde problematiek van verzoekers dat:

'De problemen in het land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen binnen een redelijke termijn door de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24/10/2001. De aangehaalde problemen kunnen derhalve niet meer aanvaard worden als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van artikel 9 van de wet in België in te dienen.

Aldus zegt de dienst Vreemdelingenzaken hier dat het feit dat hun asielaanvraag werd geweigerd voldoende is om te stellen dat er zich geen buitengewone omstandigheden voordoen.

Nochtans verschilt het toepassingsgebied van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet met het toepassingsgebied van het Internationaal verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Daarbij wordt verwezen naar de rechtspraak van Uw raad in deze meer bepaald: R.v.St. nr. 97. 536, 6 juli 2001, Rev.dr.Étr. 2001, 469; R.v.St. (1 je kamer) nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M. 2001, 33;

Bij een asielaanvraag worden de criteria van het Verdrag van Genève beoordeeld door de dienst Vreemdelingenzaken en in een volgend stadium door het Commissariaat - Generaal.

Het is niet omdat wordt besloten tot het niet voldoen aan de criteria van de Conventie van Genève dat kan worden gesteld dat ook niet is voldaan aan de buitengewone omstandigheden vereist door artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet.

In casu dienden verzoekers tevens een verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing van het Commissariaat - Generaal in bij Uw Raad.

Op geen enkele manier wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken ingegaan op de door verzoekers aangehaalde (gegronde) vrees voor vervolging in XXX.

Over de toestand die er momenteel heerst wordt niet ingegaan en tevens wordt geen rekening gehouden met de in XXX heersende wetgeving meer bepaald het Strafwetboek (stuk 3) dat stelt:

Artikel 223. onwettig vertrek naar het buitenland, of onwettig binnenkomst in XXX

Vertrek naar het buitenland, binnenkomst in de XXX, of oversteken van de grens waarbij de wettelijke bepalingen terzake overtreden worden-

Boete: tussen vijftig en honderdmaal het minimale maandsalaris, of een vrijheidsberoving van minstens drie en hoogstens vijfjaar.

Indien dezelfde overtredingen begaan worden bij: a) doorbreken van de grens

b) indien er daartoe vooraf een complot gesmeed werd tussen meerdere personen

c) indien het een ambtenaar betreft die naar het buitenland wil, is er daartoe een bijzondere toelating nodig straf.' vrijheidsberoving van minimaal vijf en maximaal 10 jaar

Indien verzoekers aldus thans teruggaan naar hun land zullen zij 'dus blootgesteld worden aan een vervolging en een eventuele gevangenisstraf omdat zij het land zijn ontvlucht. Bovendien was eerste verzoeker ingenieur in een fabriek van de staat waardoor hij nog een zwaardere straf riskeert (punt c).

Aldus dient te worden besloten dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet wettig tot het besluit kon komen dat geen buitengewone omstandigheden aanwezig waren om redenen dat de asielaanvraag werd verworpen.

Ten tweede is de dienst Vreemdelingenzaken niet afdoende ingegaan op de aangehaalde integratie door verzoekers.

Zij deelde kortweg mede dat het feit van de aangename omgang met buurtbewoners, het hebben van een bankkaart, het volgen van cursussen Nederlands, het werken van eerste verzoeker en het schoolgaan van de kinderen op zich geen buitengewone omstandigheden vormen.

Waarom dit geen buitengewone omstandigheden zijn is verzoekers niet duidelijk daar dit totaal niet gemotiveerd werd door de dienst Vreemdelingenzaken.

Onder buitengewone omstandigheden wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning te vragen (cfr. R.v.St. nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.Étr. 2002, afl. 117, 133;

R.v.St. (11e kamer) nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M. 2001, 79; R.v.St. (11e kamer) nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M. 2001, 33;)

Verzoekers halen hun gezinssituatie aan om aan te tonen hoe moeilijk het voor hen zou zijn om terug te keren.

Hun kinderen zijn beiden schooiplichtig en het zou moeilijk zijn om de kinderen mee te nemen waardoor zij hun schooljaar dienen te onderbreken en hen hier alleen achterlaten is ook niet mogelijk.

Cfr. R. v. St. (11^e k) nr. 93.760, 6 maart 2001, A. P. M. 2001, 79;

De verplichting een schooljaar te onderbreken, zelfs de kleuterklas kan een omstandigheid uitmaken die zowel voor het kind als voor de ouders de terugkeer naar hun land van oorsprong bijzonder moeilijk maakt.

Het feit dat door de dienst Vreemdelingenzaken de redenen niet worden uiteengezet waarom zij van oordeel zijn dat de scholing geen uitzonderlijke omstandigheid vormde in de zin van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet is aldus een duidelijk schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Ook op de overige aangehaalde elementen in de gezinssituatie van verzoekers wordt geen enkele motivering verschaft door de dienst Vreemdelingenzaken.”;

2.2. Overwegende dat artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet als algemene regel stelt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland; dat het overeenkomstig artikel 9, derde lid van dezelfde wet in buitengewone omstandigheden is toegelaten die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België; dat die buitengewone omstandigheden, die het voor de vreemdeling zouden onmogelijk maken om de verblijfsmachtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland aan te vragen, niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging in België te bekomen;

Overwegende dat de verzoekende partijen in een eerste onderdeel van het enig middel betogen dat de minister van Binnenlandse Zaken omtrent de problemen in hun land van herkomst verwijst naar bevestigende beslissingen van weigering van verblijf van de

commissaris-generaal van 24 oktober 2001; dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de minister van Binnenlandse Zaken met deze overweging niet afdoende motiveert waarom hij de door hen aangehaalde vrees voor aanslagen op hun persoonlijke integriteit niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid; dat in de bestreden beslissing hieromtrent het volgende wordt overwogen:

“De problemen in het land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen binnen een redelijke termijn door de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24/10/2001 en ter kennis gegeven op 26/10/2001. De aangehaalde problemen kunnen derhalve niet meer aanvaard worden als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van artikel 9 van de wet in België in te dienen”

Overwegende dat uit de stukken 88 tot en met 93 van het administratief dossier blijkt dat de asielaanvragen onontvankelijk werden verklaard omwille van het feit dat deze aanvraag “geen verband houdt met de criteria van het International Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen”;

Overwegende dat het toepassingsgebied van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet verschilt van het toepassingsgebied van artikel 1, A, 2) van het International Verdrag betreffende de status van vluchtelingen; dat in het licht van voornoemd verdrag de asielinstanties onderzoeken of de vreemdeling in zijn land van herkomst het slachtoffer is geworden van een gegronde vrees voor vervolging op basis van zijn ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep; dat buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, een ruimere inhoud hebben;

Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op de door de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde vrees voor “aanslagen op hun persoonlijke integriteit”, zich ertoe beperkt te verwijzen naar de bevestigende beslissingen van weigering van verblijf van de commissaris-generaal van 24 oktober 2001; dat dit geen afdoende motivering is aangezien de voornoemde bevestigende beslissingen slechts onontvankelijk werden verklaard omdat ze geen verband houden met de criteria van het International Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen; dat de minister van Binnenlandse Zaken daarmee immers niet motiveert waarom het daarmee in casu niet om “bijzondere omstandigheden” in de zin van het voornoemde artikel 9, derde lid zou gaan; dat het enige middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 april 2003 waarbij de aanvraag om machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen februari tweeduizend en zeven, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.